

Yirminci Asırda Âlem-i İslam ve Avrupa Siyaseti - 4

World Of Islam In The Twentieth Century And European Politics - 4

Mihridin Arusî (Filibeli Ahmed Hilmi)

Çevrimyazı – Transcription By: Bedri Mermutlu

Özet: Batılılaşma sürecinde en önemli meselelerden biri ülkenin niceliksel modernizasyonunun yanı sıra nitelik anlamda da Batılılaşmanın gerekli olup olmadığıdır. Bu anlamda bizim tercihimizin yanında Batı'dan gelen gayri nizami girişimler de bulunmaktadır. Bunlardan biri misyonerlik faaliyetleri, diğeri siyonist yapılanmalar, bir diğeri de masonluktur.

Anahtar Kelimeler: Misyonerlik, Yahudilik, Masonluk, Siyonizm

Abstract: One of the most important problems during the westernization process is the question of whether a qualitative Westernisation is necessary besides a quantitative modernization. As such besides our choice there are illegal attempts by the West. These include missionary activities, Zionist elements and freemasonry.

Keywords: Missionaries, Judaism, Freemasonry, Zionism

Garp Medeniyetinden Gelebilecek İçtimaî ve Ahlâkî Afetler ve Çareleri Zevk ve Sefahet

Garp Medeniyetinin âlem-i İslâm'a olan ekser ihracatı zehr-i katil (öldürücü Zehir) tavsifine şayandır. Şurasını da itiraf edelim ki zaten inhitat ve ahlâkî fesada düşüş olan biz Müslümanlar bu kabil ihracatı talep ve kabulde büyük bir düşkünlük gösteriyoruz. Garp Medeniyeti terkihiyle ifade ettiğimiz büyük medeniyet elbette yalnız kötülük ve sefahattan ibaret değildir. Elbette bu medeniyetin takdir ve saygıya layık nice maddeleri vardır. Lâkin Avrupa siyaseti, mağlup ve mahkûm kavimlerin idare-i mahkûmiyeti için kuvvet ve satvet sebebi olan medenî amilleri değil, zevk ve sefahete yol açan içtimaî amilleri vermeye meyyaldır. Biz de bütün kudretimizle bu çirkin amilleri kapıyoruz!

Avrupalıların tahakkümü altına giren yerlerde zırlılılar, yüksek binalar, büyük köprüler, şimendiferler, imalat yerleri meydana getirecek mühendisler, sanatkârlar yetişmiyor. Biz onların ticaret, iktisat ve ziraat usullerine teavün ve şefkat, himaye-i fazilet ve saire gibi, iktibasî feyiz ve teâlimize sebep olacak içtimaî teşkilâtlarına rağbet etmiyoruz. Piyano çalmak, alafranga teganni etmek, moda-ya göre on türlü kıyafete girmek, mükemmel mutfak usullerimize Frenklerin cici-bicili ve fakat lezzetsiz ve kaba yemeklerini tercih etmek, reviş ve reftarda bin şekilde tuhaflıklar göstermek, çocuklarımızı milliyet haricinde terbiye etmek... Kendisini bu vatanın yabancı yapacak fikirlerle doldurmak, türlü renkte küüller yutmak, din duygusu ve faziletten tecerrüt kılmak, namus ve âdetler hususunda reybî (şüpheci) ve lâkayt kalmak, zevk ve sefahati hayatın gayesi bilmek: işte Avrupa Medeniyetinden zengin ve fakirimizin ahz ü taklide kalkıştığı şeyler.

Bunlar, mütekâmil, zengin ve zinde bir milleti zayıf düşürmeye ve hatta mahv ve münkariz etmeye kâfi iken intibahla teâliye niyet etmiş ve inhitattan kurtulmaya azmeylemiş milletleri, biz Müslümanları, o düştüğümüz tedenni ve esaret çukurunda ebediyen bırakacağı şüphesizdir. Vakıa hayatın gayesi iki dünya saadetidir. Lâkin bu saadet bir mücadele, belîğ ve uzun bir çalışmanın ivaz ve mükâfâtı olabilir. Bugün cahillere, ittihat etmesini bilmeyenlere, hayat mücadelesinde galebe edemeyenlere, değil saadet, hatta hakk-ı hayat bile yoktur.

Bir siyaset dâhisi, "hürriyet verilmez, alınır" demiş. Biz deriz ki: "saadet, sadaka edilmez; sadaka gibi kimse tarafından kimseye verilmez; saadet, kazanılır".

Biz saadetimizi kazanmalıyız. Saadeti kazanmak için kuvvetli, gayretli ve hamiyetli olmamız lazımdır; tâ ki saadetimizi, bizden kuvvetlilerin, bizden gayretlilerin, bizden hamiyetlilerin dest-i gazabından kurtarabilelim.

Bugün zenginlerimiz, evlatlarını sahte ve zararlı bir terbiye ile, gülünç bir kukla şekline koydukları vakit gerek vatan ve milletlerine, gerek kendi aile ve nesillerine ne kadar büyük fenalık ettiklerini fark bile etmiyorlar. Garp Medeniyetinin teressübat-ı mekruhesini haris bir şekilde alıyor ve taklitte maatteessüf avamımız bile gayret gösteriyor. Bir işçi, bir satıcı, bir dükkâncı, bir küçük sanatkârın meyhanede oturup ta, "bana konyak, apsent, bira, cin getir!" demesi azim teessüflere layıktır.

İşret, hamiyet ve gayreti mahvedici bir namus ve insaniyet düşmanı iken Avrupa'nın renkli ispartolarına rağbet, artık isim verilemeyecek bir rezalettir. Bizi tehdit eden, Avrupa'nın donanmaları ve orduları değildir. Bizim başımız üzerinde cılız bir iplikle asılı duran kılıç, Garp Medeniyetinin redaet ve sefahetidir. Eğer bunlardan korunmanın çarelerini bulamazsak malî hayatımız kâbuslu bir rüya gibi mihnet ve sefalet içinde geçer; hiçbir vakit gasp edilmiş hukukumuzu istirdat ve saadetimizi istihsal edemeyiz. Bu büyük tehlikeyi artık anlamalıyız. Hayat için kolera ve vebanın tesiri ne ise hayat-ı milliye ve içtimaiye için Avrupa sefahet ve redaetinin tesiri odur.

Milletin rehberleri, münevverleri bu tehlikeleri hakkıyla takdir etmeli ve âme-i milleti ikaz ve irşat etmelidir. Garp Medeniyeti ile temasımız artık kati bir şekil almıştır. Bu medeniyetin satvet ve kuvvet sebebi olan amillerinden hiçbirini almaya ve iktibas etmeye vakit bulamazdan evvel fazayihini almaya koyulursak, intihara başlamış oluruz.

Memleketimizde henüz sanayi yok gibidir. Hatta servet ve ihyamıza sebep olacak ziraat bile Ortaçağdaki şeklinde ve hatta birçok noktada ondan bile daha adi bir haldedir. İğneden ipliğe kadar, en adisinden en âlisine kadar, bütün ihtiyaçlarımızı Avrupa ve Amerika'dan bekliyoruz. Bu "bekliyoruz" kelimeciğini tefsir edersek hasıl olacak mana yeis vericidir. Çünkü "bekliyoruz" demek, "esaretlerin en iğrenç ve menfur şekli olan iktisadî esaret ile Avrupa ve Amerika'nın esiriyiz; bin mihnetle kazanabildiğimiz parayı onlara verme, onların hesabına çalışmaya mecburuz; Avrupa sanat ve marifet heyet-i ihtikâriyesinin mağsusu'1-hukuk amelesiyiz" demektir!

En ziyade şayan-ı teessür ve teessüf şurasıdır ki servet sebep ve vasıtaları hangi noktamızda vüsat ve tekâmül gösterirse iktisadî esaret dahi orada şiddetleniyor; bir halde ki esaretin en ziyade hükümferma olduğu yerler fakirliğin nispeten azlaştığı yerlerdir. Şu anlattıklarımızı ve sebeplerini izah edelim:

Şimendiferden, muntazam yollardan mahrum, bu yüzden ithalat ve ihracatı mahdud ve bahusus ihracat muntakası etraf ve civara mahsur bir yer farz ediniz. (Ki Anadolu'nun ekser aksamı bu şartlar dairesindedir.) Böyle bir yerde ziraat mahallî ihtiyaçlar derecesinde, ticaret ise adeta mahallîdir. Böyle bir memleketin iktisadî ahvalinde mühim değişiklikler ümit edilemez. Meğer ki şartlar değişsin. Böyle bir

yerde muayyen bir tam sayıda servet ticaret amilleri arasında devredip durur. Bu serveti artırmak için o yerin servetini işletmek, mesai hasılat ve semerelerini ihraç, ihracat muntıklarını artırmak ve böylece oraya hariçten menfaat celp eylemek lazımdır. Bu ise her şeyden evvel nakil vasıtalarını, yolları, şimendiferleri çoğaltmak ve bundan maada ticaret ve iktisat usullerine vukuf ile olur. Maatteessüf bizde bu şartlardan birincisi yani şimendifer ve yollar gibi nakil vasıtaları nerede vücut bulduysa orada millî servet kuvvet bulacağına bilakis eski halinde bile kalamıyor. Vakıa muamelat çoğalıyor, lâkin başkalarını zengin etmek ve bizi biraz daha fakir bırakmak için oluyor. Sebep? Bu sebepler çoktur, belli başlıları şunlardır:

1-İhracatta olsun, ithalatta olsun daima vasıtalara, dellallara, yabancılara muhtaç bulunmamız,

2-İçtimai hayatta süratle husule gelen değişiklikler neticesinde her şahsın masrafı, eskisine nispet edilemeyecek derecede gelirinden tasarruf edemeyeceği mertebeye artması,

3-Sefahet ve zevk iptilasının artması. (Bu, ikinciye ithal olunabilir.)

Şimdi de şu fikirleri tahlil edelim: "S" adıyla düşündüğümüz bir kasabayı ele alalım. "S" kasabası şimendiferle sahile bağlı değil iken onun kendine mahsus bir siması, bir muvazenesi var idi. Ahalisinin büyük ekseriyeti köseleden yapılan pabuç, çizme ve kundura giyerdi. İç çamaşırı yerli dokumadan bezlerden, entarileri yerli bez ve alacalardan yapılırdı. Kap kacak, ekser levazım ve ev aletleri hep yerli mamulatından ibaret olurdu. Sefahate ait şeyler bile yerli olmak zaruretinde kalırdı. Çünkü nakil vasıtalarının yokluğundan ecnebi malı oraya naklolunamaz, nakil olunabilenleri pek pahalı satılarak gayet mahdut bir çevreye mahsus kalırdı. Nakil vasıtaları başlar başlamaz yukarıda saydığımız ihtiyaç ve aletlerin yüzde doksanı Avrupa'dan yapılan ithalata çevrilir. Yavaş yavaş hamallar bile yerli köseleden mamul pabuç yerine mukavvadan süslü potinler giyme başlar. Artık o cicili bicili basmalar, kar gibi beyaz bezler var iken kimse kaba dokumalara tenezzül etmez olur. Bahusus bu cazibedar mallar o kadar da ucuzdur ki yerli malların onlara rekabeti hatıra bile getirilemez.

Şu misali bütün ihtiyaçlara tatbik ettikten sonra bir bilanço yapsak görürüz ki:

1-Nakil vasıtalarından evvel, mesela orta sınıfa mensup bir vatandaşın, faraza Hasan Ağa'nın senelik geliri on tam sayı idi. Masrafları ise sekiz yahut dokuz.

2-Nakil vasıtalarından sonra ticarete faaliyet gelmiş, fiyatlar yükselmiştir.

Hasan Ağa'nın varidatı on beş tam sayıya çıktı. Lâkin masrafları da bu gelire ancak tekabül ediyor...

Şu halde kazanan kim? Herhalde Hasan Ağa değil. Komisyoncular, vasıtalar, ecnebler öyle ise nasıl edelim? Yol yapmayalım mı? Şimendifer yapmayalım mı? Hayır. Eğer millî servetimiz, varidatımız şimdiki durgunluk derecesinde kalırsa, bizim için satvetli bir ordu beslemek, mühim bir donanmaya malik olmak, terakki ve tekâmül göstermek mümkün değildir.

Şu halde ne yapmalıyız? Eğer âtideki tedbirlere müracaat edersek, tadat ettiğimiz mahzurların onda sekizi kalkar. Evvela: millî ihtiyaçlarımıza göre fabri-

kalar yapmalı ve bunları yalnız yapmanın değil, yaşatmanın yolunu bulmalıyız. Bu da her vatandaşın, millî teşebbüsleri kendi işi bilmesi ve onu kendi işi gibi himaye etmesi ile olur. Bu fabrikaların çıkaracağı ilk malı, kusurlarına bakmayarak almamız. Hatta fiyat hususunda bile ecnebi mallarından biraz yüksek olmasını mazur görmeliyiz.

Saniyen: şahsi kuvvetleri, şahsi sermayeleri birleştirmeliyiz. Heyhat ki bizde en ziyade ziyaa uğrayan buralardır. Bizi berbat eden infiraddır (bireyciliktir). İnfirad, nahvet ve benciliğin en mekruh şeklidir. Her memlekette mühim millî teşebbüslere kifayet edecek sermayeye, bu teşebbüsleri idare edecek zekâlara malikiz. Eğer bir kasabanın yekdiğerine rakip olarak istimal edilen küçük sermayeleri, mübeccel bir emeli fiile çıkarmak üzere birleştirilse ve buna nemasız ve köşe bucakta mahfuz küçük sermayeler birleşse, neler yapılmaz! Her kasabada iş bilir adamlar var. Bunların zekâ ve dirayeti, mahdut sermayeleri yekdiğerine rakip yaparak, birbirine zarar vermeye sebep oluyor. Eğer sermayeleri birleştirmekle beraber faaliyet ve zekâlar da birleştirilse o kasaba kurtarılmış olur.

Salisen: her kasabada çalışan kesime sülük gibi yapışmış ve kanunu emmekte bulunmuş olan sarraf, muameleci, dellal, ve saire gibi zararlı şahıslardan milleti kurtarmak. Bu da mümkün olmayan bir şey değildir. Dikkat edilse görülür ki çok defa bir kasabada sakin olarak yirmi otuz köy halkının kazancını gasp ile meşgul olan muhtekirlerin toplam sermayesi birkaç bin lirayı geçmez.

Rabian: velev ki pek küçük mikyasta olsun, millî ve mahallî cemiyetler, şirketler, heyetler yaparak ahaliyi infirad ve lakaytlıktan kurtararak şirket ve işbirliğine alıştırmak.

Hamisen: ahlâk güzelliğinin lüzumu ve millet ve vatan sevgisi fikirlerini neşrecek vasıta ve vesileleri ikmal etmek.

Yine tekrar ederiz ki zamanımızda bir memleketi istila, yalnız topla tüfekle yapılmaz. Zamanımızın en istilâcı ordusu Avrupa komisyoncu ve dellalları, seyyar ticaret memurlarıdır. Bu sulhperver düşmanlara kabul kucağını açarsak iktisadî istiklâlimizi kaybetmiş oluruz. İktisadî istiklâle malik olmayan bir millet ise siyasî istiklâlini mihnet yükü gibi taşır, gider.

Telkin-i Efkâr

Misyonerler ve mektepleri

Bizde terbiye ve tedrisin adem-i mükemmeliyeti, büyük şehirlerimizde birçok Katolik ve Protestan misyoner mekteplerinin açılmasına sebep olmuştur. Bu mektepler bilhassa terbiye ve sıhhi hususlarda çok mükemmeldirler. Lâkin ruhanî adamlar idaresinde dinî bir maksat ile tesis edilmişlerdir. Bu yüzden bir Müslüman için bu mekteplerden istifade farzolunamaz. Bu mekteplerden çıkan çocuk, itikaden değilse bile âdeten ve hâlen Müslüman kalamaz. Bu mekteplerin ne netice vereceği Suriye’de yapılan tecrübe ile sabit olmuş bir keyfiyettir. Bu mekteplerden çıkan gayrimüslim talebe Osmanlılığı asla sevemiyor, ecnebi fikir-

lerini, ecnebi memleketlerini daha ziyade seviyor. Müslüman talebeye gelince, gerçi bir Müslüman'ın Hıristiyan olması mümkün değilse de dinî hislerini kaybetmesi ve millî birliğin düşmanı kesilmesi çok mümkündür.

Misyoner mekteplerine evlatlarını veren babaların öne sürebilecekleri mazeretler hiçbir vakit makbul olamaz. Bu mazeretler, olsa olsa, şahsi menfaati millî menfaate tercihten başka mana ifade edemez. Bu yüzden evlatlarımızı bu mekteplere vermemeliyiz. Bununla beraber bu mekteplere muhtaç olmayacak bir hale gelmeye çalışmak da borcumuzdur.

Yahudi Meselesi Siyonistler

Vatanımızda sakın Musevi Osmanlılardan şimdilik şikâyet edecek hiçbir sebep ve cihet yoktur. Lâkin Avrupa'da Yahudilerin işgal ettiği mühim içtimai mevki, bunların efkâr ve emelleri Osmanlı Musevilerini bu halde bırakacak mıdır? İşte bir sual ki biz Müslümanlar bunu da tetkike ve Avrupa'dan bize gelecek tehlikeler arasına koymaya mecburuz.

Osmanlıların ve bilhassa Müslümanların binde dokuz yüz doksan dokuzu, Musevi denildiği vakit hatırına insafsız zengin sarraflarla küçük sanayi ile, meşakkatli hizmetlerle meşgul pejmürde adamlar gelir. Demek ki biz, şu malumata nazaran Avrupa'nın en mühim içtimai amillerinden birisi olan Avrupa Musevilerini bilmiyoruz.

Osmanlı Musevilerinden, bu milletin ne kadar çalışkan, ne kadar kanaatkâr ve ne derecelerde tahammüllü ve sabırlı olduğunu biliyorsak da bu küçük milletin sebat ve zekâsı hiçbir milletten aşağı olmadığını bilemeyiz. Misal olarak Fransa'yı, Fransa'da Paris'i ele alırsak görürüz ki banker, tüccar ve saireden sarf-ı nazar, meşhur siyasi muharrirlerin en büyük ekseriyeti Yahudi olduğu gibi içlerinde büyük muallimler, meşhur alimler çoktur. Binlerle sene vatansız, hakarete maruz ve zelil, her türlü düşmanlık ve zulme hedef kaldıktan sonra Yahudiler Avrupa'nın en mütemeddin aksamında kendilerinin aşağılanmalarına sebep olan amillere galebe etmişler ve siyasiyat ve içtimaiyatta pek mühim tesirler meydana koymaya başlamışlardır.

Avrupa Yahudileri her buldukları memleketin lisanını konuşmakta olup millî lisanları olan İbraniceyi kaybetmişlerdir. Bir Yahudi, vatanında oturduğu milletin âdet ve lisanına uygun davranmaya mecburdur. Yahudiler özel bir vatanı, bir "Yahudi vatanı"ndan mahrumdurlar.

Avrupa'da servet ve siyasiyatı ele geçirdikten sonra büyük Yahudi mütefekkirleri âleme yayılmış olan Yahudileri bir noktaya toplamaya, Yahudi milliyet, lisan ve vatanını ihyaya azmetmişlerdir. Bu maksat için müteaddit cemiyetler teşkil edilmiş olup en meşhuru Siyonist Cemiyetidir. Musevi mütefekkirlerinin, Yahudi milleti için tasvir ettiği vatan neresi olabilir? Şüphesiz ki kadim vatanları olan Filistin yani Kudüs ve havalisi.

Şimdi Filistin’de iki yüz bin Yahudi var. Oralarda mevcut ahaldiden fazla insan iskânı da mümkün. Sonra da dünyanın paylaşılmamış ve sahipsiz yeri olmadığından, Yahudiler, kendilerine özel vatan olacak memleketi devletlerden birinden bir suretle almaya muhtaç.

Bütün bu sebepler bir araya getirilmiş ve Siyonistler tarafından Osmanlı vatanı Yahudi göç yeri, Kudüs havalisi Yahudi özel vatanı olarak intihap olunmuştur. Şimdilik pek çok yollarla Kudüs’teki Yahudileri çoğaltmaya ve arazi ele geçirmeye çalışıyorlar.

Siyonistler, Osmanlı İmparatorluğu’nun himayesi altında bir “Filistin Yahudi Eyalet-i Mümtazesî” teşkil etmek istiyorlar. Birkaç vakittir bu işte gösterdikleri faaliyet şayan-ı hayrettir ve diyebiliriz ki muvaffakiyetleri de büyüktür. Demek ki Siyonistler, Türkçesi vatanımızın bir parçasını elimizden almak istiyorlar. Siyonistlerin bu emeli Yahudilik nokta-i nazariyle muhterem olabilir; her millet, kendi vatanını diğer bir millete vermek cinnetini göstermeyeceğinden biz Osmanlı Müslümanlarının hak ve vazifemiz, vatanımızı bölünmekten muhafazadır. Bu itibarla Siyonistleri, İslâm’ı tehdit eden tehlikeler meyanında görmekteyiz. Şimdilik Osmanlı Yahudileri Siyonistlerin taraftarı değilse de içinde yaşadığımız asır “cinnet-i milliyet” asrı olduğuna ve hiçbir insan, milletine has bir vatan arzusundan tecerrüt edemeyeceğine nazaran Musevi vatandaşlarımızın bugünkü bitarafılığına muvakkat bir hâlet nazarıyla bakmaya ihtiyaten borçluyuz.

Maamafih Siyonistlerin doğrudan doğruya icra vasıtaları Osmanlı Yahudileri değildir. Buna göre Siyonizm tehlikesini müstakil olarak muhakeme etmek ve bu meseleyi Osmanlı Yahudileriyle değil “Semitizm/Mesel-i Sâmiye” ile alakadar görmek lazımdır.

Mesele-i Sâmiye

Medeniyet-i hâzırada Yahudiler

Yahudilerin medeniyet-i hâzırada zannettiğimizden fazla alakaları vardır. Museviler, çağdaş heyet-i içtimaiyenin teşekkülünde gayet faal bir vazife ifa etmişlerdir.

Yahudilerin saadetlerinin inkişafına ve hukukunu istirdadına iki mühim engel vardı. Birisi Avrupa’nın siyasî ve idarî şekli, diğeri Hıristiyanlık. Yahudiler birincinin istihale ve tebeddülüne, ikincinin za’f ve def’ine faaliyetle çalışmışlardır. Yahudiler, bu hayret ötesi mücadelede, diğer amillerin de üst üste gelmesi ve yardımıyla muvaffak olmuşlardır. Bugün Fransa, İngiltere, Almanya, Avusturya, İtalya, Belçika, Felemenk ve hatta İspanya ve Portekiz gibi yerlerde Yahudiler, Hıristiyanlığı ya kısmen tahakküm tahtından indirmişler veyahut tamamen hususi bir zemine def etmişlerdir.

Avrupa’da bir vakit dinin gördüğü vazifeleri bugün felsefî bir manzume demek olan “ateizm/dinsizlik”, “liber pansé/hür-endiş” ve “franmasonluk” görüyor.

Eski Avrupa zâdegân sınıfı çok yerde hiçe indirilmiş ve yerlerini “banker”-lerden ibaret yeni bir mümtaz sınıf işgal etmiştir ki bunların mühim bir kısmı Yahudi veyahut ta Yahudilere yardımcı olan hür-endişlerdir. Yahudilerde kavmiyet, mücaneset ve din hissi zaman ve olayların tesir kudretinin fevkindedir. Onlar, hür-endişî sayesinde Avrupa’yı yarı yarıya dinsiz, bir kısmını Sosyalist yaptıkları halde kendilerinin Yahudiliğine “dinen ve kavmiyeten” zerre kadar halel getirmemişlerdir.

Avrupa’da ilimler ve fenler, sanayi ve ticaret sırf terakkiye mani olan usul-i kadim siyaset yani mutlakiyetle kilise tağallübünün yok edilmesi sayesinde mümkün olmuştur. Hürriyet ve meşrutiyet usullerinin tesisinde Yahudilerin mühim hizmetleri görülmüştür. Şu halde Avrupa’nın Yahudilere minnettar kalması lazım iken neden “antisemit”ler yani Yahudi düşmanı bulunuyorlar? Neden birçok kimseler Yahudiliği bir tehlike gibi telakki ediyor? Bu düşmanlığa tamamen haklı nazarıyla bakılamaz. Evvela işe dinî hisler karışıyor. Sonra da kavmiyet hisleri bu meselede yabancı kalmıyor. Mamafih Yahudilere atfolunan en ciddi töhmet, onların iktisadî istilâlarıdır. Avrupa’da bankalar, piyasalar, borsa ve para Yahudilerin nüfuzu altındadır. Yahudiler hakkında dermeyen olunan ithamlardan biri de şudur:

“Hıristiyan kavimleri din ve milliyet kaydından, ahlâkiyat ve maneviyat düsturlarından harice çıkarıyorlar. Avamın nefsanî ihtiraslarını kıskırtıp içtimaî muvazeneyi mahvediyorlar. Bütün bu kargaşalıklarda kaybeden, herkes; kazanan, Yahudilerdir. Bir taraftan, amelenin hukuku, müsavat diye bağırtdıkları Sosyalizm mezhebinin her şeklini terviç ettikleri halde bütün medenî mesailer, kavimlerin parasını kasalarına çeken onlardır. Akvam-ı âlemi dinsiz, ahlâksız bırakarak onlar arasındaki manevi rabitaları ve birbirlerine bağlayacak bağları yıkararak onları âciz ve kudretsiz birer kitle mertebesine getirdikleri halde kendileri demir gibi sağlam bir mücaneset ve yardımlaşmayla yekdiğerine bağlı ve dinlerine kemaliyle tutkun bulunuyorlar.”

İşte Avrupa Yahudilerine atfedilen ithamlar bunlardan ibarettir. Bunlardan ithamcılara ait garaz ve taassup hissesi çıkarıldıktan sonra kalan miktarı şayan-ı temmüldür. Avrupa’da Hıristiyanlık aleyhinde vuku bulan iş ve teşebbüslerde Yahudilerin faaliyetini inkâr etmek mümkün değildir. İçlerinde âleme hür-endişlik dersi verenler, herkesi dininden edenler bile kemal-i metanet ve taassupla Yahudiliğini muhafaza ediyor. Yahudilerin iktisadî tesirleri hakkında ise söz söylemek abestir. Biz, uzak ve yakın bin türlü tehlikeye maruzuz; mamafih şimdilik bizim için Semitizm tehlikesi uzak bir tehlike ise de Siyonizm tehlike[si] bilakis bir emrivakidir.

Yahudilik, Siyonizm ve hür-endişî ile münasebeti tamamen kestirilememekle beraber, Farmasonluk dahi memleketimizi tehdit eden amillerden biridir. Biz ancak kuvâ-yı milliyemizin tamamına iyi bir şekilde sahip olmakla bin türlü cereyana karşı koymak ümidini beslerken Farmasonluk gibi bu kuvvetler ile birlikte yürümesi kabil olmayan fikirleri zararlı bulmakta haklıyız. Farmasonluk

memleketimizde yaygın değildir. Lâkin Siyonistlerin, birçok sebeplerden dolayı bu mezhebi yaymak arzusunda oldukları rivayet olunuyor. Bu rivayetlerin mevsukiyeti de şüpheli ise de tehlikenin hepsi, netice itibariyle eşit olduğundan bize düşen vazife, daima ihtiyat üzere bulunmaktır.

Farmasonlar Maksat ve mezhepleri

Masonluğun muhtasar ve müfid tarifi - Süleyman ve Hiram – Âdem, Azâzil ve Havva – Şecere-i Memnua – Kabil ve Kabil nesli – Hiram ve Belkıs – Süleyman'ın tahtı

Masonluğu tarif etmek çok müşküldür. Bunun sebebi de birkaç ve hatta birçok türlü Masonluk bulunuşudur. Birtakım safdil veya iyi niyet sahibi adamlar, Masonluğu insaniyete hizmet etmek fikr-i mücerrediyile teessüs etmiş teavün ve şefkatle meşgul, terakki ve tekâmüle hizmet eden, taassup ve zulme düşman, hürriyet ve fazilete aşık bir cemiyet zanneder. Belki! Masonların müteaddit dereceleri, birçok mertebeleri olup asli fikirlerini aşağı dereceli mensuplara katiyen söylemezler. Hatta bu mertebelerde kalan zavallı adamlar, her Masonun mensup olduğu dini muhafaza edebildiğine ve Masonluğun dinlerle hiçbir alışverişi olmadığına kaildirler.

Masonluğun birinci derecesi olan "çırak", sonra ikinci derecesi olan "kalfa"-lıkta ve üçüncüsü olan "üstat"lıkta bulunanların bildiği bir sürü Yahudi masalıysa şu parlak ve cazibedar yalanlardan başka bir şey değildir.

Masonluğun prensiplerine bir dereceye kadar vâkıf ve bu kaidelerle iş görenler on sekizinci dereceyi teşkil eden "Salib-i gülgûn/Ruz Kruva"lardır. Lâkin asıl sırlara vakıf olan masonlar, otuzuncu dereceyi haiz olan "Kadoş Şövalyeleri"dir. Mütebaki üç derece, Masonluğu idare eden gizli kurallara mahsus ise de bunların malumatıyla Kadoşların malumatı arasında farklılık yoktur. Öyleyse Farmasonluğu "Kadoş Şövalyeleri" nokta-i nazarıyla tarife kalkışacak olursak, demeliyiz ki:

"Masonluk: binlerle senedir, beşeriyetin zulüm ve tahkiri altında ezilmiş, vatan ve hükümetini kaybetmiş olan Yahudiliğin beşeriyetten intikam almak ve beşeriyete, vatan ve milliyetine, din ve ahlâkına lanet okutmak için icat ettiği bir mezheptir."

Bu tarifimizden her Yahudi'nin Farmason olduğuna, din ve mukaddesatı inkâr ettiğine, Allah'ın düşmanı bulunduğu fikrine kapılmamalıdır. Yahudilerin büyük bölümü Masonluğa bigânedir. Lâkin Masonluğu icat edenler, Kabal denilen sihir ve efsun mezhebine sâlik Yahudiler olduğu ve Mason ananeleriyle sembol ve ıstılahlarının Tevrat ve Talmut'tan alındığı şüphesizdir. Şu kadar ki Masonlar, itikaden Musevi addedilemezler. Onların birçok düsturları Tevrat ve Talmut'tan alınmış ise de son mertebelerinde "haşa, Cenab-ı Hakk'ı telin ve Melekü'n-Nur yani Şeytan'ı takdis ettikleri" bugün tahakkuk etmiş bir şeydir.

Sosyalizm mezheplerinden birisinin piri olan meşhur "Proudhon", Orléans şehrindeki Farmason locasına intisap etmiş ve Masonlukta o derece ileri gitmişti

ki bu cemiyetin azizleri ve evliyası sırasına geçmiştir. Proudhon'un yazdığı şu küfürnameyi ibret nazarlarına sunuyoruz. Bundan, aldanan zavallı sahte Masonların değil, çırak, kalfa ve ustaların değil, asıl Masonların, Salib-i Gülgün ve Kadoşların maksat ve mezhebi tamamen anlaşılır.

“Ey Adonay! Ey Mabud! Zeki ve hür insanın ilk vazifesi seni akıl ve vicdanından kovmaktır. Zira sen esasen bizim fitratımızın düşmanısın; biz katiyen sana tâbi değiliz. Biz, ilim ve fünuna, sana rağmen vasıl oluyoruz. Terakkilerimizden her birisi, senin kudretini tenkil eden bir muzafferiyettir. Artık demesinler ki senin esrarına akıl ve sır erdirmek gayrimümkündür. Biz bu esrarı keşfettik ve senin kandan harflerle yazılmış sukutunu okuduk! Nice zamanlar zelil ve hakir kalan idrâkimiz, yavaş yavaş namütenahi seviyeye yükseliyor, şimdiye kadar tecrübesizliklerimizden bizden sakladığı şeyleri keşfediyoruz. Zamanın ilerlemesiyle gittikçe daha az fenalık edeceğiz. Kazanacağımız marifet nurları ve hürriyet tekâmülleri sayesinde kendi kendimize ayıklayıp ortaya çıkardığımız mevcudiyetimizi öyle bir derecede manevileştireceğiz ki hilkat sahasının nefis eserleri ve senin dengin olacağız!

Kadir-i mutlak addedilen senin, engellemeye kadir olamadığın bir intizam-sızlık anı, senin kemalet-i ilmiyeni itham ve hikmet-i bâliganı nakisedar ediyor. Hâlâ bize hangi salahiyetle diyeceksin: mukaddes olunuz, zira ben mukaddesim.

“Ey Yalancı ruh!.. (İşitilmesi bile doğru olmayan yirmi otuz satırı atlıyoruz.) Niçin bizi, idrâkimize koyduğun çelişik fikirler yüzünden ‘yaygın bir şüphe’ye tabi kıldın? Hakikatten şüphe, adaletten şüphe, vicdanımızdan şüphe, hürriyetimizden şüphe, hatta kendi mevcudiyetimizden şüphe... ve... ey Mabud! Bu şüphenin netice ve semeresi olmak üzere sana isyan!

İşte ey Adonay! Bizim saadetimiz ve kendi şeref için senin yaptıkların, işte ezelden beri irade ettiğin şey! İşte bizi beslediğin, kan ve gözyaşıyla yoğrulmuş ekmek! Şimdiye kadar ilim ve fennin son sözü, hâkimin medar-ı hikmeti, hükümdarın kuvveti, fakirin ümidi, günahkârın istiğfar vesilesi olan ismin artık bundan sonra insanlar arasında nisyan ve ikraha mahkûm olacaktır! Beşeriyet, senin azametli arşının önünde başını eğdikçe hükümdarların ve papazların esiri kalacak, ... sulh ve sevgi insanlar arasında payidar olamayacaktır.

Ey Mabud! Zira senden korkmadan azade olduğumuzdan ellerimizi semavata kaldırarak yemin ederiz ki: sen idrâkimizin cellâdı ve vicdanımızın kâbususun!”

İşte Farmason azizinin “Adonay” a hitaben irad ettiği isyan hutbesi. Sanki cehennemler açılmış, bütün şeytanlar, bütün habis ruhlar yeryüzüne saçılmış, sonra da Proudhon’un cehennem görünümlü vicdanında toplanmış ve oradan kopardıkları küfür ve tuğyan vaveylası, o mecnunun ağzından âleme yayılmış!

“Adonay” kimdir mi, diyeceksiniz? Bu bir İbranî kelimedir ki esasen “Efen-dimiz” manasını ifade ettiği halde İbraniler ve Yahudiler tarafından Cenab-ı Hakk’a isim olarak kullanılmıştır. Filvaki Tevrat’ta seslendirme hareke ve harflerinden mahrum olarak “y hu h” acayip terkibi var ki telaffuz ve kıraati kabil

olmadığından Tevrat'ta bu terkip geldikçe Yahudiler "Adonay" okumaktadır. Demek ki Proudhon'un lanetlenmiş ve küfre batmış hitabı Cenab-ı Hakk'ı hedef alıyor. Sırası geldikçe zikredileceği üzere Masonlar, mabudu zikir ve adlandırma ızdırarında kaldıkça ekseriyetle "Âlemin Büyük Mimarı" terkiibini kullanıyorlar. Lâkin bu Büyük Mimâr'dan murat, beşeriyetin ibadet ettiği ilâh olmayıp, "İblis"-tir. Bundan dolayı İblis'e "Melek-i Nur", "Ruh-ı Nar" gibi isimler verirler. Vakıa küçük dereceli Masonlar, bu "Büyük Mimâr" kelimesinden kast edilenin İblis olduğunu bilmezler, sonra işi anlarlar.

Avrupa'da mevcut en muteber eserlerden iktibas yoluyla sırasıyla Masonların hayal ettikleri gayenin ne olduğunu, içtimaiyat ve siyasiyatta, iktisat ve vicdaniyatta çevirdikleri entrikaları yazacağız. Lâkin onlardan evvel, küçük derecelilerden üçüncü mertebeliler yani üstatlara okudukları İsrailiyatı siz okuyucuların gözleri önüne koymak istiyoruz. Görülecek ki bu masallarda akl-ı selimi meclup edecek hiçbir edebî ve fikrî meziyet yok. Bilakis emsali bulunmayacak kuru ve adi şeyler. İhtimal ki çok akıllı geçinenlerden bu masalları birer hikmet dersi telakki edenlerin şu meclubiyeti, küfür ve inkârı vaad eden sapıtıcı tecelliden başka bir şey değildir. "Ve mekerû ... hayrû'l-mâkirîn" hususi bölümünde tafsil edeceğimiz komedyalarla bir kalfa Mason, üstat derecesine terfi edildikten sonra Loca'nın "Muhterem"i yani reis, yeni terfi eden "Kardeş"e şu mealde bir hutbe irad eder. (Pek ebleh-firibâne olan mukaddematını atlıyoruz.):

" Bu ... Süleyman bin Davud 'un satvet ve haşmeti son dereceyi bulduğu zaman idi. Akıl ve hikmetiyle meşhur olan bu hükümdar, ibadet ettiği "Yahova" namına muhteşem bir mabet inşa ettiriyordu. Bu binayı yapmaya memur olan mimar "Hiram" idi. Bu adam kimdi? Nereden geliyordu? Onun mazisi esrarengiz idi. "Moloh" adlı mabuda tapan Sur ahalisinin hükümdarı tarafından Süleyman'a gönderilmiş olan bu adam, üstün olduğu derecede garip davranışlı idi. Ve Kudüs'e gelmesiyle beraber herkese hürmet ve mutavaat telkin etmenin yolunu bulmuştu.

Onun cüretkâr dehâsı, onu sair insanların fevkine çıkarmış idi. Onun akli, insanlığın ihtiva ettiği kudretin haricinde kalıyordu ve herkes onu "üstat" namıyla yâd ederek onun irade ve esrarengiz nüfuzu önünde baş eğiyordu. Karanlık yüzünde mürüvvet ve hüznün çizgileri vardı. Onun geniş alnı -iyi ve dikkatle dinle, kardeş!- ruh-ı nuru hem de zulumat dehâsını (yani İblis'i) aksettiriyordu. Büyük bir heykeltraş olan Hiram, kimseden bu sanatı öğrenmemiş ve bu kadar mahareti harap mabetlerin makberi andıran sükûtları arasında tefekkür ve te-tebbü ile elde etmişti.

İktidar ve tasarrufu çok büyük idi. Emir ve idaresi altında üç yüz binden fazla amele vardı. Bu adamlar, Himalaya Dağları eteklerinde sakin Sanskrit dili konuşanlardan Libya çölü Gana-gülerine kadar her lisanla mütekelim muhtelif memleket ahalisinden idi. Üstadın bir emri üzerine, karalara taşan, vadileri dolduran dalgalar gibi, amele ufkun her noktasından baş gösterir ve davete koşardı. Bir gün Saba Melikesi Belkis, hükümdarların en büyüğü olan Süleyman'ı ziyarete

gelmişti. Süleyman, azamet-i şükûhunu anlatmak emeliyle Yahova'nın ibadeti için yaptırdığı mabedi Belkıs'e ziyaret ettirdi. Belkıs, mabedin cesamet ve ziynetine hayran olarak, böyle bir benzersiz eseri inşaya muktedir olan mimarı ve amele ordusunu görmek istedi.

Süleyman, biraz kıskanmakla beraber Hiram'ı çağırdı. Üstat, Melike Belkıs'e tazimlerini takdim ettikten sonra mabedin kapısına doğru yürüdü. Dış kapıya arkasını çevirdi, bir granit kayası üzerine çıkarak, işleri başına gitmekte olan amele ordusuna bir nazar-ı itminan fırlattı. Hiram, bir işaret vermesiyle bütün yüzler ona doğru çevrildi. O vakit üstat, sağ kolunu kaldırdı, açık eliyle havada ufki bir hat çizdi. Sonra bu hat üzerine iki sütun yapmak üzere dikey bir çizgi indirdi. Böylece Süryani alfabesindeki "t" harfini yazmış oldu. Bu işaretin yapılmasıyla beraber amele kitlesi, sarsar rüzgârına tutulmuş gibi dalgalandı. Sonra gruplar teşkile başladı, muntazam alaylar meydana geldi. Kim olduğu meçhul adamlar tarafından sevk olunan bu amele ordusu üç büyük kısma ayrılmıştı ve şu sırayla yürüyorlardı:

Evvela üstatlar, ikinci sırada kalfalar, üçüncü sırada çıraklar.

Orta yerde taş işleriyle meşgul amele, sağda dülgerler, solda ise demirciler bulunuyordu. Amele, yüz binlere ulaşıyordu; yürüdükçe yerler onların sert adımları altında titriyor ve bu yürüyüş sahile basmak üzere yükselmiş dalgalara benziyordu. Ses, gürültü, en küçük uğultu bulunmuyordu. Ancak attıkları adımlardan duyulan muntazam ve uzaklardan gelen ve büyük fırtınaların habercisi olan gök uğultusunu andıran bir inilti işitiliyordu.

Bu heybetli beşer kitlesi üzerine bir kahır ve gazap soluğu esseydi, bu canlı dalgalar mukavemetsiz anafor kudretiyle her önüne geleni, her şeyi, her engeli sürükleyip götürecekti. Henüz kendi kendini bilmeyen bu korkunç kuvvetin huzurunda Süleyman titriyordu. Bir bu heybetli kitleye, bir de maiyetindeki cılız kâhin ve mabeyinci güruhuna baktı. Ve sandı ki bu canlı dalgalar kendini de, tah-tını da, kâhinlerini de bir an içinde silip süpürecek... Lâkin, hayır. Hiram kolunu uzattı, bir an içinde kitle-i seyyale donmuş gibi durdu!"

Bu kadarlık izahattan anlaşılacağına göre Avrupa ibdaatının bizim için en zararlılarından biri de Franmasonluktur.

(Devam edecek)